

vistnok mange ikke kunde undgaa at lægge Mærke til sidste Aar. Vi havde da som bekendt en langvarig og streng Tørke, der bevirkede, at vi kun fik den ringe Høst, vi desværre fik. Men da var der enkelte Egne, der var saa heldige — saa lykkelige, kan jeg sige —, at der faldt en Tordenbyge over dem, en rent lokal. Undertiden kan jo en saadan Tordenregn falde paa en enkelt Kommune eller to, ja, endda over et endnu mindre Stykke Jord, og det var forbavsende at se, hvad en saadan Byge kunde udrette. I det Nævn, hvori jeg sidder, har jeg set den Forskel, det gjorde paa to Kommuner ved Siden af hinanden, at der i den ene kom en saadan Regn, og jeg er i Stand til at bevise, hvad naturligvis ingen af de ærede Medlemmer, der er kendte med Landvæsen, vil benægte, at en saadan Regn, naar Jorden trænger til Væde, kan gøre rene Underværker. Hvis der f. Eks. paa en Td. Land, der er ansat til en Jordværdi af 500 Kr., og hvor Sæden sukker efter Regn, falder en saadan Byge, kan Høst-udbyttet paa denne Td. Land langt overstige Udbyttet paa en Td. Land, der er ansat til det dobbelte. Derfor mener jeg, at selv om vi reviderer Jordværdien og søger at ansætte den saa retfærdigt som muligt, kan alligevel Vejrlig og andre Forhold bevirke betydelige Forskelle, og derfor tiltaler Foldudbyttet som Grundlag mig mere, jeg synes, det kommer Retfærdigheden nærmere end Jordværdien.

Jeg indrømmer, at ogsaa Foldudbyttet beror paa et Skøn, og Resultatet kan blive mangelfuldt, men det kan ikke blive i den Grad uretfærdigt som den nuværende Udskrivningsmaade. Der er ogsaa af Landbrugsudvalget foreslaaet at gaa over til Foldudbyttet som Grundlag for Udskrivningen af Korn, og det forekommer mig, at der derved vil opnaas meget, hvis der kan ske en nogenlunde retfærdig Fordeling, saa at hver Kommune véd, hvad den skal afstaa af Korn. Jeg indrømmer som sagt, at der her ligesom ved Ejendomsskylden er Tale om et Skøn, og ligesom der ved Jordværdien kan blive skønnet ikke alene forkert, men forskelligt i de forskellige Kommuner, saadan vil der naturligvis ogsaa kunne skønnes forskelligt i de forskellige Kommuner over Foldudbyttet, men det vilde ikke gøre noget. Naar man i en Kommune ved, hvor meget Korn den skulde levere, er det ligegyldigt, om Foldudbyttet sættes højt eller lavt, idet det da vilde blive ligeligt indenfor Kommunen.

Der er mange, der har talt om § 7, og den skal jeg derfor ikke opholde mig længe

ved. Kun vil jeg sige, at ogsaa jeg er imod, at der anvendes Bøder, som det foreslaas i denne Paragraf. Den Lov, som vi i sin Tid fik vedtaget, og som ogsaa indeholdt Bødebestemmelser, fremkaldte megen Uvillie i Befolkningen. Saa vidt muligt bør man undgaa disse Tvangsforanstaltninger. Det er nemlig ikke rart i Tider som disse at vække Uvillie og vedtage Love, hvorved en hel Del Medborgere mener sig forurettede.

Ernæringspørgsmaalet er blevet en stor Faktor, og det glædede mig i høj Grad i Gaar at høre det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) omtale en Sag, som ogsaa jeg mener angaar Landbruget. Det ærede Medlem har ofte talt angaaende Landbruget uden at have vakt min særlige Interesse, men i Gaar, da han talte om en mere intensiv Dyrkning af Haveurter af forskellig Slags, tror jeg, at det, han sagde, havde Ærinde til Landbruget. Der kan og bør dyrkes meget mere af disse mange Urter, som er baade sunde og nærende, og som vi benytter alt for lidt ude paa Landet. Som Landmand vil jeg sige det ærede Medlem Tak, fordi han slog til Lyd for denne Sag. Jeg tror, det er en Sag, vi har god Grund til at tænke noget mere over, end vi plejer at gøre.

Til Slutning vil jeg udtale, at jeg vil haabe, det maa lykkes det Udvalg, der nu faar med Kornudskrivningen for det kommende Aar at gøre, at faa den Sag ført igennem, saa det kommer Retfærdigheden saa nær som muligt. Jeg skal ikke her give Udvalget Anvisning paa, hvad der kan gøres, men jeg forventer, at alle Udvalgets Medlemmer vil bestræbe sig for at faa et saa gunstigt Resultat og en saa retfærdig Fordeling, som det vel er muligt, saa at denne Lov, som er en Nødvendighed, for det første maa virke saa lidt tyngende for Landbruget som vel muligt, og for det andet, at Folk maa kunne forstaa, at ingen bliver uretfærdigt behandlet eller forfordelt til Gavn for andre.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg antager, at det høje Ting vil bifalde, at jeg væsentlig gør Bemærkninger af almindelig Karakter og indskrænker mine Udtalelser til de særlig fremhævede Forhold saa meget som muligt, idet det er klart, at enhver Enkelthed i Lovforslaget bør under en kommende Udvalgsbehandling stilles i sagkyndig Belysning ud fra det lokale Kendskab til hver Egns Forhold, og at Mulighed for Rettelse af saadanne Enkeltheder selvfølgelig maa afgøres ud fra Hensynet til, om det kan ske uden Skade for Helheden.